

NOTES ABOUT THE LINGUISTIC EXPRESSION OF THE ASPIRATION TOWARDS THE ABSOLUTE IN TRAIAN DORZ'S POETRY

Florina-Maria Băcilă, Assist. Prof., PhD, University of the West, Timișoara

*Abstract: Our paper's aim is to take into consideration the fact that the lyrical universe of Traian Dorz – a contemporary Romanian poet, unfortunately a less studied writer, author of thousands of poems with mystical approach and of many volumes with memoirs and religious meditation – implies the usage, with stylistic value, of some terms or collocations that refer to living in and for eternity (in accordance with the Christian vision upon this dimension), to the aspiration towards the absolute and immortality. Thus, we will have in view the special connotations of the noun **nehotar** (absent from the Romanian dictionaries). This is one of the atypical derivatives with the prefix **ne-** that contributes, in the author's works, to the configuration of the lyrical frame and to the construction of the poetical arts. The above-mentioned word highlights mostly figurative meanings (the result being surprising lexical combinations), illustrated through the means of other equivalent elements or elements belonging to the same semantic field. Beyond the simple usage of certain meanings, more or less known, the semantics of this noun emphasizes the author's artistic belief, his vision upon life and Divinity.*

Keywords: derivation, prefix, Semantics, Stylistics, mystical-religious poetry

În cadrul clasei de afixe ale românei, prefixele de negare formează o categorie aparte, a cărei caracteristică o constituie marcarea opoziției negativ / pozitiv. Pe plan morfologic, acestea fac parte din sistemul derivării, iar pe plan semantic – din acela al antonimiei.

De origine slavă, foarte răspândit în toate epocile de dezvoltare a limbii noastre și în toate stilurile, *ne-* este cel mai frecvent și mai productiv prefix de negare în română, cu o complexitate semantică demnă de semnalat (motiv pentru care s-a și bucurat de o atenție specială din partea cercetătorilor), întâlnindu-se, de obicei, la formarea cuplurilor antonimice alcătuite dintr-un termen pozitiv și unul negativ derivat – mijlocul cel mai des utilizat pentru realizarea antonimiei în limba română, pornind de la aceeași rădăcină. *Ne-* fie exprimă negația propriu-zisă, opoziția (totală sau parțială), contrariul (**neadevărat**, **nelămurit**, **nemulțumit** etc.), fie conferă o valoare privativă derivatelor, mai ales în cazul substantivelor abstracte, redând lipsa, absența, insuficiența noțiunii exprimate de bază (**neastâmpăr**, **necurăție**, **necuviință**, **neplăcere**, **nesomn**, **neștiință** etc.)¹. Funcția fundamentală a lui *ne-* este deci aceea de a nega conținutul semantic al bazelor cărora li se atașează, formând cuvinte cu valoare negativă în raport cu noțiunile pozitive corespunzătoare.

În multe contexte, o calitate a formațiilor cu prefixul *ne-* n-o reprezintă însă – din punct de vedere stilistic – numai negarea cuvântului de bază, ci ele sunt marcate expresiv și datorită faptului că, în structura lor, conțin pozitivul din care au fost alcătuite, îl neagă, exprimându-l².

Derivatele cu *ne-* aparțin unui număr mare de clase lexico-gramaticale: astfel, potrivit cu structura limbii române, aproape orice substantiv sau adjectiv poate da naștere unui cuvânt nou cu ajutorul prefixului în discuție; pe lângă aceasta, *ne-* „creează formații nestabile care, în

¹ Vezi FCLR II, p. 164.

² Vezi Ion Coteanu, *Creația lexicală în poezia noastră nouă*, în „Limba și literatură”, II (1956), p. 95-96; Paula Diaconescu, *Concepte moderne în analiza limbii. Implicațiile lor în analiza stilistică a textului literar*, în „Limba și literatură”, 1974, vol. IV, p. 644-645.

corelație cu corespondentul pozitiv, alcătuiesc construcții expresive”³. Așadar, sub aspect logic, posibilitatea de a crea cuvinte noi prin prefixare cu *ne-* apare teoretic nelimitată⁴, întrucât „*conținutul oricărui termen poate admite logic negarea lui prin simplă absență* [subl. aut.]”⁵.

Marea productivitate a lui *ne-* în română și complexitatea semantico-stilistică a acestuia permit, îndeosebi în poezia actuală, realizarea unor creații personale ad hoc, extrem de sugestive. Ne referim la atașarea prefixului *ne-* unor substantive concrete care, în limbajul curent, nu au corespondent antonimic. Din punct de vedere strict lingvistic, fenomenul nu reprezintă o abatere de la regulile generale ale formării cuvintelor, unui anumit lexem putându-i-se adăuga, pentru marcarea negației, prefixul menționat. De altfel, în lirica modernă, derivatele negative nu au, de cele mai multe ori, un echivalent lexical: aceste antonime, rod al creației poezilor, sunt întrebuințate în structuri inedite, se abat de la uz, situându-se dincolo de rigorile normei, pe care autorii le încalcă deliberat pentru a obține un maximum de efecte expresive, ilustrând disponibilitățile uluitoare ale derivatelor respective. În limbajul poetic actual, derivatele cu *ne-* măresc, așadar, considerabil numărul seriilor antonimice realizate ca opoziții semantice privative. Pe lângă cuvintele prefixate cu *ne-* care se încadrează într-un model existent în limbă, apar altele, numeroase, care nu respectă schema comună, deși sunt create în aceeași manieră. „Abaterea” în formarea lor se realizează prin simpla depășire a unei norme semantice în special în cazul substantivelor (cuvântul de bază nu este totdeauna un abstract al calității).

De pildă, substantivul concret *hotar* nu acceptă, în mod curent, o eventuală derivare cu prefixul negativ *ne-*, care se atașează, frecvent, unui adjectiv (calificativ sau provenit din participiu), unui verb ori unui termen abstract din punct de vedere semantic, pentru a indica o valoare negativă, un antonim al acestuia. În lirica lui Traian Dorz⁶, am identificat însă 13

³ DLRM, s.v.; vezi aceeași idee în MDE, s.v.

⁴ În acest sens, în lucrarea *Negația în limba română*, București, Editura Fundației România de Măine, 2003, p. 163, Constantin Dominte arată că, „în limba vorbită, orice cuvânt, în principiu, poate fi derivat cu prefixul *ne-*, luând naștere ceea ce am putea numi «derivate libere»”; cf. și Constantin Noica, *Cuvânt împreună despre rostirea românească*, București, Editura Humanitas, 1996, p. 172: „De altfel, în cazul lui *ne-*, nu cuvintele gata făcute sunt vrednice de reținut, ci *capacitatea* [subl. aut.] prefixului de a face cuvinte, ba chiar de a face tot ce-i place, ca tăgadă, în vorbirea noastră vie.”; *ne-* „neagă tot ce vrei, cu o ușurință pe care n-o găsești lesne în alte limbi, ba dă îmbinări expresive, poate fără echivalent [...]. Căci într-adevăr cu *ne-* te joci de-a negatul în toată împărăția vorbirii.” (idem, *ibidem*, p. 173).

⁵ Paula Diaconescu, *op. cit.*, p. 644; cf. și Simona Constantinovici, *Palimpseste argheziene. Curs de lexicologie aplicată*, Timișoara, Editura Politehnica, 2005, p. 191-206 *passim*.

⁶ **TRAIAN DORZ** s-a născut la 25 decembrie 1914, în satul Rături (azi, Livada Beiușului), județul Bihor. La vârsta de 16 ani, aderă la „Oastea Domnului”, mișcare religioasă inițiată de preotul Iosif Trifa la Sibiu, în 1923, având drept scop renașterea spirituală „a Bisericii noastre [Ortodoxe – n.n. F.-M.B.] și saltul calitativ moral, cultural și social în Hristos, al poporului nostru” (Traian Dorz, *Hristos – mărturia mea*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2005, p. 260). De prin 1933 începe să scrie poezii de factură mistică, pe care le trimite spre publicare la Centrul „Oastei Domnului” din Sibiu. Începând din 1934, Dorz devine colaborator apropiat al preotului Trifa, iar un an mai târziu îi apare primul volum de versuri, intitulat *La Golgota*. Continuă să scrie și să publice în libertate până la sfârșitul lui 1947, când este arestat de Securitate. Cu foarte puține întreruperi, a petrecut 17 ani în închisorile comuniste, acuzat fiind pentru apartenența sa la mișcarea „Oastea Domnului” (organizație ce fusese scoasă în afara legii), pentru activitatea intensă și bogată în cadrul acesteia, pentru implicarea în coordonarea ei la nivel național, pentru scrierea, posesia și răspândirea de materiale religioase neautorizate. În ciuda condițiilor de detenție, a repetatelor arestări, anchete, percheziții, amenințări, amenzi etc., Traian Dorz creează sute și mii de poezii, deschizând lunga serie a *Cântărilor Nemuritoare*; cele mai multe au fost puse pe note și constituie un veritabil tezaur muzical al asociației „Oastea Domnului”, însă ele au ajuns să fie cunoscute și de către membrii altor confesiuni creștine. În perioada regimului comunist, volumele sale au

ocurențe ale derivatului (oarecum atipic) *nehotar*⁷ < *ne-* + *hotar*, termen de origine maghiară (< magh. *határ* „graniță”, „ținut”⁸), glosat în dicționare astfel: „linie de demarcație care desparte o proprietate, o moșie, o așezare, un sat sau un oraș de altul”; „linie de demarcație care desparte o țară de alta; frontieră, graniță”. Lucrările lexicografice indică drept sinonime (figurate) substantivele *limită*, *margină*, *capăt*, *sfârșit*; prin urmare, semantismul lui *nehotar* implică nemărginirea, lipsa oricăror limite, altfel spus, negarea lor.

Acesta este și cazul unei structuri dintr-o poezie dorziană dedicată atributelor de esență divină ale lui Iisus Hristos și transformărilor uimitoare pe care El le aduce și astăzi în viața celor ce-L urmează: „Tu-mi ești **nehotar iubirii**, / neclintire-ncredințării, / adâncime-nțelepciunii / și răsplată ascultării” (CDr: 171, *Tu-mi înlătură îndoiala*⁹). Fragmentul citat se constituie, în fapt, ca o veritabilă definiție a Divinității¹⁰, realizată prin intermediul unei construcții cu dativul adnominal și cu cel posesiv (= „Tu ești **nehotarul iubirii mele**”); într-adevăr, în concepția creștină, Dumnezeu este Acela Care, prin infinita Sa dragoste pentru omenire, ne poate ajuta să depășim granițele firești ale iubirii¹¹, ale nădejzii și ale supunerii, ale priceperii depline, să atingem treapta superioară a dragostei creștine, de tip *agape*, ce presupune, în mod obligatoriu, o generozitate fără reproșuri, o bunăvoință inegalabilă, atotcuprinzătoare, izvorâtă dintr-o inimă care, pur și simplu, nu caută niciodată altceva decât binele suprem al celuilalt, indiferent dacă acesta merită sau nu să fie iubit, deci independent de ceea ce face sau de ceea ce este el (cf. *Matei* 5: 43-45¹²). Încununare a tuturor trăirilor lăuntrice binecuvântate, iubirea jertfitoare reprezintă condiția sine qua non a miracolului vieții: „Prin toată existența ne-ai arătat iubirea, / în mii și mii de feluri vădind același har, / – ci n-am putut să-i credem atât **nemărginirea** / ca-n Clipa-cea-eternă a Jertfei, pe Calvar.” (CNem: 174, *S-au dus, pierind, milenii*; de semnalat, în text, prezența unui alt derivat cu *ne-*, care generează efecte stilistice similare).

putut circula (în clandestinitate) numai sub formă dactilografiată sau copiate de mână, iar o parte dintre versuri au văzut lumina tiparului în străinătate, prin bunăvoința unor creștini care au apreciat talentul creator, spiritul profund religios și vocația de „misionar laic” a acestui poet român. Traian Dorz a trecut la cele veșnice la 20 iunie 1989, în localitatea natală. După 1990, multe dintre scrierile lui (poezii, memorii sau meditații) au fost publicate în țară, la edituri precum „Oastea Domnului” din Sibiu sau „Traian Dorz” din Simeria.

⁷ Termenul nu este înregistrat în lucrările lexicografice curente, mult mai cunoscute fiind, de altfel, derivatele *nehotărât* și *nehotărâre* – cf. Ecaterina Mihăilă, *Formațiile negative cu prefixul ne- din cadrul grupului nominal în poezia română actuală*, în „Studii și cercetări lingvistice”, XXXV (1984), nr. 4, p. 337, unde se precizează că „substantivele cu prefixul *ne-* au, în marea lor majoritate, un corelat adjectival sau verbal (adică, de la aceeași temă, există un adjectiv sau un verb). Cel mai adesea corelatul este format pe terenul limbii române.”.

⁸ DA, s.v.; și alte lucrări lexicografice cunoscute indică același etimon pentru rom. *hotar*.

⁹ Spre a nu îngreuna parcurgerea notelor de subsol, am optat, în studiul de față, pentru notarea, în text, a trimiterilor (cu abrevieri) la volumele (aparținând lui Traian Dorz) din care au fost selectate secvențele lirice, urmate de numărul paginii / paginilor la care se află fragmentul respectiv și de titlul poeziei. Toate sublinierile din versurile citate ne aparțin.

¹⁰ Vezi, în acest sens, alte două fragmente conținând, în locul derivatului *nehotar*, frazeologisme cu aceeași semnificație: „Tu ești **Cel fără hotar**” (CNoi: 43, *Doamne, Dumnezeul nostru*); „[...] Tu, Cel Fără Seamăn / și **Fără de Hotar**” (CCm: 78, *Ca mugurul ferice*); cf. și CCm: 50, *Noi Te dorim*: „Că-n noi e totul mărginit, / dar **Tu n-ai margini, nici sfârșit**.”.

¹¹ Ideea este dezvoltată într-un poem-epistolă conceput ca o epopee în versuri despre adevărata dragoste, la temelia căreia nu poate sta decât continua (și necesara) jertfă de sine: „Este-acel hotar la care încetează-n totul firea, / încetează mărginitul, începând **nemărginirea**.” (Cİnd: 123, *Scrisoare despre jertfă*); cf. și CÎnv: 178, *O, toate ne-amintesc...*: „Seninul fericit sub care / am ars pe-al rugăciunii-altar / să ne-amintească-n veci că-n jertfa / pentru iubire **nu-i hotar**.”.

¹² Trimiterile la textele biblice din lucrarea de față conțin titlul cărții respective, urmat de numărul capitoului și al versetului / al versetelor la care se face referire.

Alteori, pentru aceleași valențe semantice legate de absența limitelor în iubire, ca trăsătură definitorie a lui Dumnezeu (cf. „**Nemarginea Iubirii**” – CA: 149, *Adevărul, Legea Firii* – sau versetele biblice din *I Ioan* 4: 8, 16) și, în consecință, a celor credincioși („Vino, lacrimă,-n privirea / ce-o arăt spre dragii mei, / tu le spui **nemărginirea** / **dragostei** ce-o am spre ei.” – CCnț: 133, *Vino, lacrimă, cu mine*), autorul întrebuințează fie formații cu prefixul *ne-* din această sferă (**nemargine**, **nemărginire**), fie locuțiunea (adjectivală / adverbială) *fără (de) hotar* „(în chip) nesfârșit, nemărginit”: „Tu treci prin Timp topindu-l și-aripa Ta de har / mă nalță-n armonia ce arde și vibrează, / iar când din nou mă-ntoarce **o fără de hotar** / **iubire** de prin toate mai cald mă-mbrățișează.” (CDr: 68, *O, ceas al Rugăciunii!*); „Peste fața Ta răsar / cerurile de cleștar, / lacrimi **fără stăvilor** / și **iubiri fără hotar**.” (CNem: 65, *Sfânt Izvor însângerat*; de reținut sinonimia contextuală a celor două sintagme cu rol de atribute); „... O, dacă-am fost 'noiți prin Har, / născuți din Dumnezeu, / atunci, **iubind fără hotar**, / ne-am înălța mereu” (EP: 46, *Întâi să fim*), fie construcții conținând verbul *a avea* la forma negativă, urmat de substantivul *hotar* și / sau de unul dintre sinonimele sale (în structuri deseori redundante): „Căci **dragostea desăvârșită** / și adevărul **n-au hotar** / când sufletul și le-mpreună / e sfânt, dar mut, ca un altar.” (CA: 57, *Cât de străin îmi e*); „C-a Ta **iubire n-are margini**, / nici început și nici sfârșit, / că nimeni și nimic, ca Tine, / nu-i vrednic a mai fi iubit.” (CCm: 60, *Iisuse, când purtat de patimi*); „O, crește-mi **iubirea**, Iubite Iisus, / în starea și-n locul în care m-ai pus! / Să port pretutindeni belșugu-i de har / și-a ei **revărsare să n-aibă hotar!**” (CCm: 75, *O, crește-mi iubirea*); „Numa-n **iubirea Ta**, Iisuse, / **n-am nici hotar și nici sfârșit**, / pe Tine Te iubesc atâta / pe cât ești Tu: **Nemărginit**.” (CCm: 97, *Iubesc pe-ai mei*)¹³. Desigur, comparativ cu perifrazele, formațiile prefixate (unele dintre ele obținute, ca rezultat al tendinței de economie în limbă, prin contragerea unor grupări echivalente cu semnificație negativă sau privativă) dispun, în general, de un plus de inedit și de expresivitate, motiv pentru care sunt și preferate în lirica modernă.

Iar dacă *Eterna Iubire* (cf. poezia cu același titlu în EI: 5-6) învinge, până la urmă, toate obstacolele (vezi *I Corinteni* 13: 7), de aici decurge, în mod logic, certitudinea că în punctul de convergență dintre coordonatele axei temporale și spațiul de concentrare și de răspândire a dragostei se anulează orice barieră: „Cum să pot uita-ntâlnirea cu-al **iubirilor focar**, / unde **clipa** sau **vecia** au același **nehotar?**” (CUrm: 188, *Cum să pot uita eu, Doamne?*)¹⁴.

În opera poetică a lui Traian Dorz, derivatul *nehotar* este prezent și în structuri care ilustrează desființarea limitelor când vine vorba despre o altă mare virtute teologică – suprema cutezanță de a vieții creștinește, cu entuziasm, consecvență și neclintită speranță, întru desfătarea și purificarea sufletului mereu mai apropiat de Dumnezeu (cf. *Efesenii* 3: 12): „Tu

¹³ Vezi construcțiile similare (cu aceeași semnificație) conținând verbul *a fi* și substantive (cvasi)sinonime cu *hotar*: „O, ești Frumos cum e Iubirea, / dumnezeiescul Har slăvit, / **Iubirea** care, **ca și Tine**, / **e fără margini și sfârșit!**” (CCm: 143, *În fața Ta plec ochii umezi*); „Te voi slăvi de-a pururi mereu mai fericit, / că-n **dragostea cerească nu-s margini**, / **nici sfârșit**.” (CNoi: 83, *O, n-am să uit*); cf. și CCm: 80, *Iubirea Ta*: „**Iubirea Ta** n-are / un ultim salut, / **e fără de capăt** / ca fără-nceput.”, sau CÎnd: 106, *Când gândesc...*: „... Toate gândurile mele, doar iubire, / împletite-n rugăciune liniștit, / se înalță printre lacrimi, mulțumire / peste ceruri, pân' Acolo, dăruire / **Inimii ce fără margini m-a iubit!**”.

¹⁴ Cf. aceeași idee în următorul fragment în care apare un alt derivat cu prefixul *ne-*, întrebuințat cu o semnificație similară: „Când Tu-mi cobori dumnezeire, / ființa mea-i strălucitoare, / **clipita** mea-i **nemărginire**, / cântarea mea-i nemuritoare!” (CNem: 167, *Când Tu-mi cobori*).

porți înflăcărarea noastră / spre-al îndrăzelii **nehotar**, / să n-aibă pentru noi pământul / nici depărtări, nici stăvilar.” (CCm: 46, *Măreață Taină-a-mpărtășirii*); de remarcat, în finalul strofei citate, dubla negație, cu întrebuintărea lui *nici* repetat, precum și continuarea – prin parafrizare – a mesajului din primele versuri în următoarele două: în fața tainei insondabile a absolutului lui Dumnezeu, încercările inerente de împotrăvire a condiției noastre de pământenii (supusă foarte adesea păcatului) sunt sortite eșecului.

Din dorința de plasticizare a contrastelor, coroborată cu efectul creat de concizia maximă a expresiei, substantivul *nehotar* este poziționat, uneori, în cadrul aceluiași vers, în vecinătăți ce generează, contextual, o antonimie lexicală: „Tu anii mei de beznă i-ai preschimbat în har, / sfărâându-mi îngustimea, făcând-o **nehotar**.” (CDr: 16, *Tu ești Acela Care!*). În viziunea eului liric, numai Divinitatea poate suprima limitările proprii firii omului, eliberând-o de constrângeri arbitrare (vezi *Ioan* 8: 32; *Filipeni* 4: 13) și preschimbând efemerul în nemurire: „Limitele nu vin să despartă, ci să contureze o făptură, iar ele exprimă astfel plinătatea, făcută prin ele să țină. [...] Când e înfrânt diavolul? Atunci când, înțelegând că totul are hotare, știi să transformi limitația într-una ce *nu* [subl. aut.] limitează; când așadar nu e vorba de limitația de care fugi neîncetat, ci de aceea la care poți rămâne neîncetat. Diavolul e înfrânt când hotarul vine dinăuntru, nu din afară; când ai nelimitația înăuntru și nu în afara hotarelor.”¹⁵.

DA, s.v. *hotar*, arată că, din expresii de tipul *a călca hotarul*, *a ieși din hotar*, s-au putut naște, prin extensiune semantică, înțelesurile „loc mărginit de hotare, moșie, proprietate (mare)”, „regiune, ținut, țară”¹⁶. Aceste semnificații sunt actualizate în strofa de mai jos, selectată dintr-o poezie dedicată indefinibilului „dor sfânt” – sentiment ce animă ființa în pendularea ei între agonie și extaz, între înălțimi și abisuri, între trecut și viitor, pregătind-o pentru desprinderea de acel „aici” și pentru ancorarea definitivă la „Țărnuț Celălalt”¹⁷ – acel „Dincolo” încărcat de sacralitate, unde nu mai există niciun fel de graniță între reperele extreme ale unor dimensiuni aparent contrastante, antinomice: „Dar e mare și e mic, / de nu-l pot opri-n nimic, / nici în taină, nici în har, / ci mi-ar umple-un **nehotar** / între zare și-ntr-un vis, / între soare și abis / și mă leagă înalt / între-un cer și celălalt.” (CS: 118, *Doamne, dorul meu de-acum*); în cazul de față, prefixul *ne-* „tăgăduiește marginirea, localizarea exactă, fixarea necruțătoare în spațiu”¹⁸, derivatul amintind, de fapt, aspirația ființei umane spre a comunica dincolo de limite. Să nu uităm, în treacăt, că *dorul* „e un cuvânt tipic de contopire a sensurilor, iar nu de simplă compunere a lor; e un cuvânt al deschiderii și totodată închiderii într-un orizont; unul al intimității cu depărtările, al aflării și căutării; al lui ce este și ce nu este; al lui ce poate fi și ce nu poate fi; un cuvânt al știutului și neștiutului, al limitației și nelimitației, al concretului și abstractului, al atracției de ceva determinat și al pierderii în ceva indeterminat. Are o splendidă suveranitate în el – dar e un cuvânt al inimii numai, nu și al gândului, după cum e un cuvânt al visului, și nu întotdeauna al faptei.”¹⁹.

¹⁵ Constantin Noica, *op. cit.*, p. 208-209.

¹⁶ DA, s.v.; sensurile menționate sunt semnalate, evident, și în alte lucrări lexicografice, fără a li se indica însă proveniența.

¹⁷ Sintagma apare frecvent în lirica dorziană – vezi, de pildă, CDr: 41, *Ce oare duci?*; CCm: 17, *Dor al dorurilor mele*; CŪrm: 153, *Între clipa asta*; CE: 109, *E-aproape Țărnuț*; CViit: 7, *Duhule Sfânt, du-mă*.

¹⁸ G. I. Tohăneanu, *Prefixul ne-*, în „Orizont”, XXX (1979), nr. 28, p. 6.

¹⁹ Constantin Noica, *op. cit.*, p. 388-389.

Unele formații lexicale cu prefixul *ne-* nu numai că nu trimit la o reprezentare negativă, ci redau, paradoxal, o idee afirmativă („gândul pozitiv, exprimat la modul negativ”²⁰). Iată, în acest sens, un fragment dintr-o poezie concepută sub forma unui imn al singurătății asumate care individualizează actul creației (inclusiv pentru cei ce, în iureșul vicisitudinilor acestei vieți, au ales să-L slujească astfel pe Dumnezeu): „Și nu am decât cântarea de fior și jale, / cu ea-mi duc singurătatea pe divina-Ți cale, / cu ea-mi umplu **nehotarul** dintre lut și stele; / – Doamne, fă să Te slăvească îngerii cu ele.” (CE: 161, *Nu mai am*). Cu alte cuvinte, sacrificiul permanent pe care-l presupune „cântarea” (= creația) e singurul care poate anula distanța imensă dintre palpabilul existenței umane și caracterul infinit al Divinității; prin specificul ei, opera artistică e menită să dăinuie, facilitând legătura (altminteri, greu de realizat) între generațiile de ieri, de azi și de mâine și garantând, implicit, desființarea barierelor obișnuite ale timpului și ale spațiului, chiar și după dispariția fizică a talentului creator: „În hotarele existenței umane poate încăpea orice, dar nu lipsa de hotare. [...] Hotarul nu e margine, căci nu curmă; nu e doar graniță, căci nu desparte întotdeauna; nu este capăt, căci mai degrabă deschide, ca orizontul”²¹ și asigură „intrarea în alt orizont, cu cel vechi cu tot.”²². În definitiv, însăși viața trăită în iubire și în strânsă comuniune cu Dumnezeu devine o nesfârșită armonie făuritoare de sensuri adânci: „Iubirea n-are bătrânețe, / – din clipa când Te-am cunoscut, / prin ea, Tu, Dincolo de vreme / și veșnicie, m-ai trecut. // Prin ea, mi-ai prefăcut viața / un cântec fără de hotar / și-o ne-ntreruptă Tinerețe, / și-un unic sărutat de har.” (CCm: 5, [*Iisus Hristos, al meu Prieten*]).

Această zonă a transcendenței, guvernată de autoritatea Creatorului, constituie, fără îndoială, sursa „nemuritoarelor cântări” de sorginte divină, inspirate în chip minunat, de nepătruns pentru cei mai mulți dintre pămâtenii: „Venind din al Tainei Ceresc **Nehotar**, / cu-adânc duh de taină ființa-nveșmântă, / purtând miera dulce lăsată de har, / fac dulce și duhul, și gura ce cântă.” (CS: 101, *Cântările noastre*). „Taina fără moarte și **fără de hotar**” (CCm: 99, *Spre lumile Luminii*) – definitorie pentru Împărăția Cerurilor – rămâne martora întâlnirii dintre eul liric și Dumnezeul Căruia I-a slujit în diverse tipuri de manifestare spirituală, inclusiv prin acordurile sacre măiestrit concepute spre glorificarea Lui: ele „sunt razele abia ivite / din Veșnic Fericitul Har, / ce-avea să-mi însorească viața / pe-un nemaimărginit hotar...” (CDin: 6, *Cântările Dintâi*; de reținut, în aceste versuri, prezența participiului negativ – din aceeași sferă semantică –, având funcția sintactică de atribut și rolul de a încheia un grup nominal sinonim cu derivatul *nehotar*). Totuși, frumusețea și măreția Divinității pot fi parțial oglindite, însă niciodată ilustrate, în integralitatea lor, într-o creație artistică plăsmuită prin strădania și devotamentul neobosit al unei ființe umane însetate de dorul veșniciei: „În ce cântări să te cuprind, / să-mi vii cât mai aproape, / căci câte **nehotare**-ntind, / nu mi te pot încapa!” (CS: 211, *O, clipa revederii Lui*).

În concluzie, din paleta de sensuri ale lui *nehotar* nu lipsesc referirile la sfera eternității, privită, în primul rând, ca locaș al lui Dumnezeu, ca Împărăție a Luminii și a Adevărului, spre care (în concepția creștină) El îi conduce pe cei credincioși. De altfel, de-a lungul întregii opere lirice a lui Traian Dorz, nu sunt deloc rare mărturisirile în legătură cu mult visatul „cer nou și pământ nou” (vezi *Isaia* 65: 17 și 66: 22), redat, printre alte procedee,

²⁰ Idem, *ibidem*, p. 171.

²¹ Idem, *ibidem*, p. 206-207.

²² Idem, *ibidem*, p. 207.

fie prin intermediul unui substantiv urmat de o locuțiune adjectivală echivalentă cu derivatul în discuție (vezi și *supra*): „**țărături fără de hotar**” (CCm: 79, *Am lăsat în urmă lumea*), fie printr-un alt derivat din același câmp semantic, cu formă de singular: „El, ținând **Nemărginirea**” (CA: 131, *Taina Crucii*); „Tu-ai făcut **Nemărginirea**” (CA: 162, *Care-i alt Dumnezeu mare?*); „Tu mărginești **Nemărginirea**” (EP: 55, *Tu, Care-ntreci*; de remarcat oximoronul generator de efecte expresive); „– O, Sfânt Numele Tău, Iisuse, / pecetluiește-L peste mine, / **Nemărginirea** să-mi deschidă / și Vecii să mi-i însenine!” (CBir: 98, *Când strig Numele Tău...*); „Când, purtați din slavă-n slavă / spre **Nemărginirea** Ta, / noi cântări cu noi cuvinte, / din noi stări Îți vom cânta...” (CUit: 127, *Slavă veșnică Ți-aducem*) sau de plural: „**Nemărginiri Divine**” (CCm: 146, *Nainte de-a fi fost vecia*); „**nemărginiri de cer**” (CS: 28, *De unde-am început*); „necuprinsul / **nemărginirilor cerești**” (CNem: 113, *Ce nalt e, Doamne*; în ultimele exemple avem de-a face cu determinări atributive sinonime, cea de-a doua fiind exprimată printr-un adjectiv derivat de la substantivul respectiv).

Din ansamblul aspectelor complexe pe care le presupune această dimensiune unde totul se ghidează după alte principii, câteva dintre notele sale definitorii se reflectă în momentele de intimitate din (și de după) rugăciune, atunci când sufletul își înalță tainic, într-o liniște profundă, simțirile spre Cer, căutându-și îndepărtata aură edenică: „Ce minunat ești în tăcerea / de după-al rugăciunii har, / când tot cuprinsul se-nveșmântă / cu-al cerurilor **nehotar!**” (CS: 45, *Ce minunat ești în lumina*). În asemenea clipe, „cerul, mai aproape de pământ – devine intim, aproape palpabil”²³, iar pacea interioară se convertește într-un semn al supunerii „față de o transcendență”²⁴. Și Sfinții Părinți ai Bisericii insistă asupra faptului că retragerea credinciosului în meandrele sinelui, starea lui de meditație și de contemplare îi deschid sufletul spre a-L (re)găsi pe Dumnezeu, spre a-L sluji și a-L onora, făcându-l „atent la o revelație devenită apropiată, accesibilă”²⁵; căci, dacă „prietenul Mirelui, care stă și ascultă pe Mire, se bucură cu bucurie de glasul Lui” (*Ioan 3: 29*), atunci, „pentru a auzi glasul Cuvântului, trebuie să știm să-I ascultăm tăcerea, să o învățăm mai ales, căci este «graiul veacului care va să vină».”²⁶. „Esențialul stării de rugăciune este tocmai «a sta acolo»: a auzi prezența unei alte persoane, cea a lui Hristos”²⁷.

În completarea celor afirmate anterior, să reținem că, în anumite poezii, *nehotar* apare în vecinătatea unor substantive al căror sens trimite la strălucirea conferită creștinilor de ființarea împreună cu Iisus (ca prioritate a existenței), până la asemănarea și deplina contopire cu El: „Hristos fiindu-ți frunții ceresc mărgăritar, / vei răspândi lumină pe-un *veșnic nehotar*.” (CS: 126, *Ca anii tinereții*). Semnificațiile expresiei poetice (aproape redundantă în această situație, din cauza asocierii derivatului în discuție, ce sugerează lipsa limitelor, cu adjectivul *veșnic*, implicând ideea de continuitate, de permanență) își găsesc ecou în textele

²³ Paul Evdokimov, *Rugăciunea în Biserica de Răsărit*. Prefață de Olivier Clément. Traducere: Carmen Bolocan, Iași, Editura Polirom, 1996, p. 15.

²⁴ David Le Breton, *Despre tăcere*. Traducere de Constantin Zaharia, București, Editura ALL, 2001, p. 147; cf. și idem, *ibidem*, p. 80-81: „Tăcerea spune ceea ce cuvintele ar fi probabil incapabile să traducă, ea înscrie emoția în durată în situația în care cuvintele nu pot reda importanța trăirilor.”

²⁵ Paul Evdokimov, *op. cit.*, p. 28.

²⁶ Idem, *ibidem*, p. 27.

²⁷ Idem, *ibidem*, p. 29; vezi și David Le Breton, *op. cit.*, p. 244: „Prin practica *tăcerii interioare* [subl. aut.], credinciosul încearcă să fie în mai mare măsură deschis față de prezența lui Dumnezeu și să respingă apăsarea profană a lumii înconjurătoare. De aici decurge *tăcerea de ascultare* [subl. aut.] a cuvântului divin față de care omul nu poate decât să tacă.”

biblice ale *Noului Testament* (vezi, de pildă, *Ioan* 8: 12 – „Deci iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”) și probează, o dată în plus, faptul că cei credincioși reprezintă, chiar prin statutul lor, o sursă de lumină constantă pentru oamenii din jur, pentru comunitatea în mijlocul căreia trăiesc (vezi *Matei* 5: 14 – „Voi sunteți lumina lumii”; cf. și versetele 15-16), dar – mai mult decât atât (trecând dincolo de orizontul îngust al lumii acesteia) –, cu proiecție înspre „Patria Luminii” (CCnț: 51, *De unde vii tu?*), acolo unde ei vor îmbrăca haina nemuririi și, drept consecință a ogîndirii chipului lui Dumnezeu în viața lor, vor fi învăluiți în minunata strălucire a grației divine²⁸. Pe de altă parte, potrivit concepției creștine, tocmai încercările sunt cele care pot confirma trăirea în lumina poruncilor Lui, precum și puterea Sa nemăsurată de a aduce biruința în clipele de impas ale existenței (vezi *II Corinteni* 12: 9-10), în vâltoarea cărora revărsarea harului ceresc devine, uneori, de-a dreptul copleșitoare, emanând puritate, seninătate, pace și asigurând (în ciuda oricăror impedimente) înțelegerea deslușită a lucrurilor: „În jarul alb al încercării / trăit-am stări de unic har, / cu profunzimi nebănuite, / cu limpezimi de **nehotar**.” (CCm: 75, *Mi-a fost*).

Alteori, derivatul *nehotar* trimite la ideea de „veșnicie” nu ca spațiu nesfârșit, ci ca durată nelimitată în viitor, care nu se supune niciunei determinări temporale, ca intrare într-o nouă dimensiune, situată dincolo de cea obișnuită, perceptibilă concret atunci când ființa umană își încheie misiunea pe acest pământ și se apropie de întâlnirea cu infinitul: „– Când ți se sting spre **Nehotar** / toți sorii vieții tale, / vai ție, dacă nu-ți răsar / de Dincolo de vale” (CDr: 44, *Ce crudă-i moartea!*). De altfel – așa cum și reiese din multe poezii ale lui Traian Dorz –, Dumnezeu este, prin însuși caracterul Său, sinonim cu timpul și spațiul nemuririi, cu sacralitatea ilimitată, privită sub diversele ei aspecte: „Voi nu știți ce-i iubirea / de n-ați pornit în lume / dorind **Nemărginirea**, / șoptind aprinsu-I Numel!” (CCm: 139, *De nu știți ce-i iubirea*); „Atotputernic Dumnezeu, / **Nemărginire** orbitoare” (CS: 57, *Eu Te iubesc, dar simt că nu-s*); „și mă treci prin stăvilarul Timpului încet și greu, / să cuprind **Nemărginirea** strânsă-n Tine, Domnul meu!” (CCm: 79, *Am lăsat în urmă lumea*; de semnalat, și aici, efectul stilistic creat de antonimia contextuală); în definitiv, cele trei persoane ale Sfintei Treimi – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – „închid Eternitatea / și-ntrec **Nemărginirea**” (EP: 8, *Trei Nume-n Unul Singur*).

În fine, sunt situații (extrem de rare) când derivatul dezvoltă o conotație negativă, legată de zădărnicia nelimitării; desființarea oricăror bariere poate deveni o stare incomodă pentru cei ce resping darurile și lucrările lui Dumnezeu, atotputernicia și eternitatea Lui: „În zadar e cerul sus / pentru ochii care nu-s, / în zadar e largul tot / pentru pașii ce nu pot, / în zadar e **nehotar** / pentru duhul fără har” (CS: 179, *În zadar e cerul sus...*); de remarcat alternanța, în text, a substantivelor (cvasi)sinonime *cerul*, *largul*, *nehotar*, relevând aceeași dimensiune în care limitele se estompează până la anulare.

²⁸ Ideea este prezentă și în alte poezii, în care asemenea grupuri nominale conțin substantivul *lumină* urmat de locuțiunea adjectivală sinonimă cu derivatul *nehotar* sau de o propoziție atributivă relativă, cu verbul-predicat *a fi* la forma negativă (având sens existențial) și substantivul-subiect *hotar*: „Eterna Iubire e Jertfă și Har, / Lumină deplină și **fără hotar**” (EI: 5, *Eterna Iubire...*); „Tu ai nălțat a noastre duhuri / pe culmi cu-atâtea slăvi și har, / de ne-a cutremurat extazul / luminii fără de hotar.” (CCm: 46, *Măreață Taină-a-mpărtășirii*); „O, har ceresc, prin tine doar / întrezăresc, sperând, cununa, / lumina-n care nu-i hotar, / ci dragostea pe totdeauna!” (CA: 18, *O, har ceresc!*).

După cum se poate observa din cele de mai sus, substantivul *nehotar* cunoaște o frecvență notabilă în lirica lui Traian Dorz, antrenând (în cele 13 ocurențe pe care le-am identificat), pe lângă semnificația proprie, deductibilă cu ușurință, și accepții figurate, ilustrate și prin intermediul altor elemente echivalente semantic cu derivatul în discuție: formații prefixate – substantivele (cu diferite forme flexionare) **nemargine** (de 4 ori) și **nemărginire** (de 28 de ori) – sau locuțiunea (adjectivală / adverbială) *fără (de) hotar* (de 29 de ori)²⁹. Evident, nu în numărul aparițiilor lor în context stă capacitatea creatoare a poetului, ci în poziția pe care el le-o asigură față de alte elemente lexicale, așezând, în anumite construcții expresive, derivatele respective alături de cuvântul de bază sau de un antonim al său. Acest fapt contribuie la configurarea textului și la construcția artelor poetice, dovedind, încă o dată, că studiul lexicului unui poet constituie una dintre modalitățile cele mai adecvate pentru a-i înțelege crezul artistic, orientările și filozofia de viață, intensitatea cu care percepe lumea, experiențele neașteptate de tot felul, precum și modul lui specific de a le transpune în imagini poetice.

Dacă „orgoliul scriitorului nu este de a spori numărul cuvintelor din dicționar, ci de a triumfa asupra înțeleșurilor ferecate în ele”³⁰, atunci, cu certitudine, nu trebuie ignorate valențele multiple generate de întrebuințarea lui *nehotar* în combinații lexicale surprinzătoare. Pe lângă faptul că termenul nu este înregistrat în lucrările lexicografice (deși, practic, e posibil să existe ca atare), analiza fragmentelor în care acesta apare relevă faptul că el se înscrie în rândul formațiilor cu *ne-* ce exprimă, în realitate, o idee afirmativă³¹, de cele mai multe ori însoțită de efecte stilistice: „Negația *desființează* [subl. aut.], dacă e luată în înțelesul ei absolut. Dar în înțelesul ei obișnuit negația *respinge* [subl. aut.]; într-o privință poți spune [...] că negația doar *restrânge* [subl. aut.]; în orice caz, fie că atacă însuși faptul de a fi sau numai felul de a fi, negația *suspendă* [subl. aut.]”³². Iar în poezia dorziană, prin atașarea prefixului *ne-* substantivului *hotar* (și sinonimelor sale), se suprimă (în direcție semantic pozitivă!) limitele (și limitările), sfidându-se, astfel, normele și granițele impuse de dimensiunile lumii fizice, ale spațiului și ale timpului, dar nu ca rezultat al intenției de distrugere a unor precepte general valabile, ci ca propensiune înspre eternitatea lipsită de constrângerile adesea artificiale ale acestei existențe, ca năzuință a contopirii cu întregul univers, guvernat de plenitudinea prezenței lui Dumnezeu. De altfel, universul liricii lui Traian Dorz implică întrebuințarea, pe scară largă (și cu rol stilistic), a unor termeni ori sintagme care trimit la perspectiva trăirii întru eternitate (în acord cu viziunea creștină asupra acestei dimensiuni), la aspirația spre absolut și spre nemurire; iată, în acest sens, ce scrie într-una dintre artele lui poetice: „Voi trăi în orice cântec, – orice frunză-mi va fi soră, / orice fir de iarbă – prieten, orice seară – auroră,

²⁹ Câteva dintre ocurențele sinonimelor menționate ale substantivului *nehotar* au fost amintite și / sau discutate în studiul de față. Date fiind condițiile în care a circulat ori s-a tipărit, de-a lungul timpului, creația lirică dorziană, nu am putut cita fragmente din „edițiile” princeps, deci este posibil ca unele dintre aceste ocurențe să fi fost inexacte sau neconforme cu originalul, iar altele să fi fost omise, din aceleași motive obiective. Opera poetică a lui Traian Dorz a apărut în mai multe volume, ce se constituie într-o ediție de popularizare, la Sibiu, în Editura „Oastea Domnului”, în perioada 2004-2010 (deși părți din ea – reluate ulterior – au fost publicate și înainte de 2004, la aceeași editură), fără să existe, din păcate, o ediție critică a acesteia – demers de importanță majoră pentru studierea anumitor elemente lexicale sau a unor construcții gramaticale cu potențial expresiv.

³⁰ Ștefan Munteanu, *Creația lexicală în limba literaturii*, în „Orizont”, XX (1969), nr. 11, p. 80.

³¹ Ni se pare oportună, în acest sens, afirmația lui Constantin Noica, *op. cit.*, p. 170: „E ceva curios în negația românească: uneori *nu desființează, ci înființează* [subl. n. – F.-M.B.]”.

³² Idem, *ibidem*, p. 178-179.

/ orice foșnet – frate dulce, casă-mi va fi orice zare, / căci prin toate trece veșnic harfa mea nemuritoare.” (CVeșn: 93, *Nu-mi acoperiți mormântul*). Să nu uităm că autorul a preconizat ca integrala creației sale lirice să se intituleze *Cântări Nemuritoare*...

Bibliografie

Constantinovici, Simona, *Palimpseste argheziene. Curs de lexicologie aplicată*, Timișoara, Editura Politehnica, 2005.

Coteanu, Ion, *Creația lexicală în poezia noastră nouă*, în „Limbă și literatură”, II (1956), p. 89-108.

Diaconescu, Paula, *Concepte moderne în analiza limbii. Implicațiile lor în analiza stilistică a textului literar*, în „Limbă și literatură”, 1974, vol. IV, p. 639-648.

DA = * * *, *Dicționarul limbii române*, tomul II, partea I (F – I), București, 1934.

DLRM = * * *, *Dicționarul limbii române moderne*, București, Editura Academiei, 1958.

Dominte, Constantin, *Negația în limba română*, București, Editura Fundației România de Măine, 2003.

Dorz, Traian, *Hristos – mărturia mea*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2005.

Evdokimov, Paul, *Rugăciunea în Biserica de Răsărit*. Prefață de Olivier Clément. Traducere: Carmen Bolocan, Iași, Editura Polirom, 1996.

FCLR II = * * *, *Formarea cuvintelor în limba română*, volumul al II-lea. *Prefixele*, de Mioara Avram, Elena Carabulea, Fulvia Ciobanu, Florica Ficșinescu, Cristina Gherman, Finuța Hasan, Magdalena Popescu-Marin, Marina Rădulescu, I. Rizescu, Laura Vasiliu. Redactori responsabili: Al. Graur și Mioara Avram, București, Editura Academiei, 1978.

Le Breton, David, *Despre tăcere*. Traducere de Constantin Zaharia, București, Editura ALL, 2001.

MDE = * * *, *Mic dicționar enciclopedic*, ediția a III-a, revăzută și adăugită, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986.

Mihăilă, Ecaterina, *Formațiile negative cu prefixul ne- din cadrul grupului nominal în poezia română actuală*, în „Studii și cercetări lingvistice”, XXXV (1984), nr. 4, p. 333-344.

Munteanu, Ștefan, *Creația lexicală în limba literaturii*, în „Orizont”, XX (1969), nr. 11, p. 78-80.

Noica, Constantin, *Cuvânt împreună despre rostirea românească*, București, Editura Humanitas, 1996.

Tohăneanu, G. I., *Prefixul ne-*, în „Orizont”, XXX (1979), nr. 28, p. 6.

SURSE

CA = Dorz, Traian, *Cântarea Anilor*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2006.

CBir = Dorz, Traian, *Cântarea Biruinței*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2007.

CCm = Dorz, Traian, *Cântarea Cântărilor mele*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2007.

CCnț = Dorz, Traian, *Cântările Căinței*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2008.

CDin = Dorz, Traian, *Cântările Dintâi*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2004.

CDr = Dorz, Traian, *Cântări de Drum*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2006.

CE = Dorz, Traian, *Cântările Eterne*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2008.

CÎnd = Dorz, Traian, *Cântări Îndepărtate*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2004.

- CÎnv = Dorz, Traian, *Cântarea Învierii*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2007.
CNem = Dorz, Traian, *Cântări Nemuritoare*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2007.
CNoi = Dorz, Traian, *Cântări Noi*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2008.
CS = Dorz, Traian, *Cântări de Sus*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2008.
CUit = Dorz, Traian, *Cântări Uitate*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2008.
CUrm = Dorz, Traian, *Cântările din Urmă*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2007.
CVeşn = Dorz, Traian, *Cântarea Veşniciei*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2007.
CViit = Dorz, Traian, *Cântarea Viitoare*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2008.
EI = Dorz, Traian, *Eterna Iubire*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2007.
EP = Dorz, Traian, *Eternele poeme*, Sibiu, Editura „Oastea Domnului”, 2010.